FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
19 oktober 2000 *

I mål T-58/00,

Bond van de Fegarbel-Beroepsverenigingen, Bryssel (Belgien),

Jules Appeltants, Grâce-Hollogne (Belgien),

Benny Corbeels, Leuven (Belgien),

företrädda av advokaten J. Hoof, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån F. Brouxel, 6, rue Zithe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Wils, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2790/1999 av den 22 december 1999 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden (EGT L 336, s. 21),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. Azizi samt domarna K. Lenaerts och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten

1 Artikel 2 i kommissionens förordning (EG) nr 2790/1999 av den 22 december 1999 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden (EGT L 336, s. 21, nedan kallad den omtvistade förordningen) föreskriver att artikel 81.1 EG under vissa förutsättningar inte är tillämplig på avtal eller samordnade förfaranden som ingås mellan två eller flera

företag som vart och ett, inom ramen för avtalet, är verksamt i olika led i produktions- eller distributionskedjan, och som avser villkoren för parternas inköp, försäljning och återförsäljning av vissa varor eller tjänster (nedan kallade vertikala avtal).

2 Bond van de Fegarbel-Beroepsverenigingen (nedan kallat BFB) har till syfte att tillvarata intressena för regionala sammanslutningar av bilverkstäder, i vid mening, och för medlemmarna i dessa. BFB företräder således 2 500 små och medelstora belgiska företag. De två andra sökandena är näringsidkare som är verksamma i samma bransch som BFB:s medlemmar. Dessa små och medelstora företag, företrädda av BFB, liksom de två andra sökandena är bundna av vertikala avtal som omfattas av den omtvistade förordningens tillämpningsområde.

Förfarandet och parternas yrkanden

3 Genom ansökan som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 14 mars 2000 har sökandena väckt denna talan.

4 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen,

— i andra hand, ogiltigförklara samrådsförfarandet och förordna om att ett nytt förfarande skall inledas.

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

5 Genom separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 maj 2000, har kommissionen med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler gjort invändning om rättegångshinder.

6 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Sökandena har inte gett in något yttrande över invändningen om rättegångshinder inom den tid som angetts av förstainstansrätten.

Om upptagande till sakprövning

8 Enligt artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall återstoden av förfarandet vad gäller invändning om rättegångshinder vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Förstainstansrätten anser att målet i det aktuella fallet är tillräckligt utrett genom de handlingar som getts in och att det saknas anledning att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

9 Kommissionen har anfört att den omtvistade förordningen inte kan betraktas som ett beslut utfärdat i form av en förordning, ett beslut vilket berör sökandena direkt och personligen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Det rör sig nämligen om en rättsakt med helt och hållet allmän räckvidd. Talan skall därför avvisas.

10 Sökandena har gjort gällande att de är direkt och personligen berörda av den omtvistade förordningen. De har i detta hänseende förklarat att de är, eller företräder, små och medelstora företag som i sin egenskap av distributörer står i ett ekonomiskt beroendeförhållande till de stora leverantörerna, särskilt till tillverkare eller importörer av bilar och till leverantörer av oljeprodukter. Om den omtvistade förordningen tillämpas kommer de vertikala avtal som är upphovet till detta ekonomiska beroendeförhållande att undgå tillämpningen av artikel 81.1 EG och den rättsliga följd som anges i artikel 81.2 EG och som innebär att avtalen är ogiltiga redan från början (*ex tunc*).

Förstainstansrättens bedömning

11 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

12 Det kan konstateras att den omtvistade förordningen under vissa förutsättningar förklarar artikel 81.1 EG som icke tillämplig på vertikala avtal. Den omtvistade

förordningen, som tillämpas på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som definieras med avseende på förordningens syfte, riktar sig till samtliga företag som berörs av samordnade förfaranden av vertikal natur.

13 Härav följer att den omtvistade förordningen på grund av sin räckvidd har karaktären av normativ rättsakt och inte utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG (se förstainstansrättens beslut av den 12 juli 2000 i mål T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-2927, punkt 18).

14 Förordningens karaktär av normativ rättsakt utesluter emellertid inte i sig att den direkt och personligen kan beröra vissa fysiska eller juridiska personer i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (se domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 66, och av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50).

15 När det först och främst gäller frågan huruvida sökandena personligen berörs av den omtvistade förordningen, erinras om att det för att en fysisk eller juridisk person skall anses vara personligen berörd av en rättsakt med allmän räckvidd är nödvändigt att personen drabbas av rättsakten i fråga på grund av vissa egenskaper som är speciella för den eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denna person i förhållande till varje annan person (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997,

s. II-1559, punkt 59, och av den 29 april 1999 i mål T-120/98, Alce mot kommissionen, REG 1999, s. II-1395, punkt 19).

16 Sökandena har i detta avseende understrukit sitt ekonomiska beroende eller, när det gäller BFB, sina medlemmars ekonomiska beroende i förhållande till de stora leverantörerna och omöjligheten att, på grund av den omtvistade förordningens verkningar, åberopa den rättsliga följd som anges i artikel 81.2 EG och som innebär att de vertikala avtal som omfattas av den omtvistade förordningens tillämpningsområde är ogiltiga redan från början (*ex tunc*).

17 Av fast rättspraxis följer att talan som väckts av sammanslutningar kan tas upp till sakprövning när dessa försvarar sina medlemmars intressen och dessa medlemmar själva skulle ha rätt att väcka talan (domen i det ovan i punkt 14 nämnda målet Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, punkt 64, och beslutet i det ovan i punkt 15 nämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 61).

18 Det undantag som medges enligt den omtvistade förordningen, vilket innebär att artikel 81.1 EG inte tillämpas och, i konsekvens därmed, att rättsföljden ogiltighet i enlighet med artikel 81.2 EG inte inträder, rör de två sökande näringsidkarna samt BFB:s medlemmar på grund av deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer som är bundna av samordnade förfaranden av vertikal natur, på samma sätt som alla andra aktörer som deltar i sådana förfaranden. När det gäller det ekonomiska beroendeförhållande som sökandena har framhållit är denna omständighet inte sådan att den särskiljer sökandena från alla andra ekonomiska aktörer.

19 Det kan slutligen konstateras att BFB, även om organisationen pekar på "luckor" i det samrådsförfarande som föregick antagandet av den omtvistade förordningen, inte har gjort anspråk på någon som helst särskild rättighet av processuell natur och inte har åberopat något eget, från sina medlemmar skilt intresse som

skulle påverkas av den omtvistade förordningen (domstolens dom av den 2 februari 1988 i de förenade målen 67/85, 68/85 och 70/85, Van der Kooy m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 219, punkterna 21—24, svensk specialutgåva, volym 9, s. 305, och av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkterna 28—30, svensk specialutgåva, volym 14, s. 83, samt beslutet i det ovan i punkt 15 nämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 61).

20 Av vad ovan anförts följer att sökandena inte kan anses vara direkt och personligen berörda av den omtvistade förordningen. Eftersom sökandena inte uppfyller ett av de villkor för upptagande till sakprövning som uppställts i artikel 230 fjärde stycket EG, skall talan avvisas.

21 Trots att sökandena saknar möjlighet att begära ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen, har de kvar möjligheten att åberopa förordningens ogiltighet vid nationell domstol som beslutar med beaktande av artikel 234 EG (domstolens dom av den 17 november 1998 i mål C-70/97 P, Kruidvat mot kommissionen, REG 1998, s. I-7183, punkterna 48 och 49).

Rättegångskostnader

22 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökandena har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 19 oktober 2000.

Hans Jung

Justitiesekreterare

J. Azizi

Ordförande